

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 226/04-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. júla 2004 predbežne prerokoval sťažnosti MVDr. D. P., bytom K., a MVDr. E. P., bytom D. S., zastúpených advokátkou Mgr. M. D., K., ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. Ncv 62/2000 v spojení s postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 119/93, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MVDr. D. P. a sťažnosť MVDr. E. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 3. februára 2004 doručené sťažnosti MVDr. D. P., bytom K., a MVDr. E. P., bytom D. S.

d'alej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (d'alej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (d'alej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (d'alej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. Ncv 62/2000 v spojení s postupom Okresného súdu Dunajská Streda (d'alej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 119/93.

Ústavný súd po tom čo zistil, že sťažnosti sťažovateľov skutkovo spolu súvisia, rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 226/04 z 22. júla 2004 v záujme hospodárnosti konania podľa ustanovenia § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (d'alej len „zákon o ústavnom súde“) a § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (d'alej len „OSP“) o spojení oboch vecí na spoločné konanie.

Sťažovatelia uviedli, že obaja podali 23. februára 2000 najvyššiemu súdu dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trnave (d'alej len „krajský súd“) vedenom pod sp. zn. 5 Co 515/99 z 8. decembra 1999, a to z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) OSP, ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Podaným dovolaním sa sťažovatelia domáhali zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Najvyšší súd podaním sp. zn. Ncv 62/2000 zo 6. marca 2000 postúpil dovolanie okresnému súdu na vykonanie úkonov podľa § 241 ods. 3 OSP v spojení s § 209 a § 210 OSP. Okresný súd uznesením zo 17. marca 2000 vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku, avšak o jeho ďalších procesných úkonoch nemajú sťažovatelia žiadnu vedomosť. V súvislosti s označením okresného súdu ako možného porušovateľa ich práv sťažovatelia uviedli, že tak urobili z opatrnosti pre prípad, že k priet'ahom v konaní došlo jeho postupom pri vykonávaní procesných úkonov pred postúpením veci dovolaciemu súdu.

Okrem vyslovenia porušenia ich označených práv sa sťažovatelia domáhajú aj priznania primeraného finančného zadosťučinía, čo odôvodňujú tým, že boli „... od začatia súdneho konania od roku 1993 v právnej neistote a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý od 6. marca 2000, kedy postúpil dovolanie na ďalší procesný postup Okresnému súdu v Dunajskej Strede vo veci ďalej nekonal...“ sa ich právna neistota ešte prehĺbila. Poukázali aj na to, že v dôsledku podania žaloby súdu sa nemohli od roku 1993 zamestnať v odbore štátneho veterinárneho dozoru, na ktorý sa špecializovali, a keďže podľa ich názoru nie je ich súdny spor so Štátnou veterinárnou správou Slovenskej republiky dodnes skončený, stratili možnosť spoločenského uplatnenia v uvedenom odbore.

Na základe vyžiadania ústavného súdu mu bol 30. júna 2004 doručený spis okresného súdu sp. zn. 5 C 119/93. Po oboznámení sa s jeho obsahom ústavný súd zistil, že v právnej veci sťažovateľov (v označenom konaní pred okresným súdom v procesnom postavení navrhovateľov) o zatriedenie do 10. tarifnej triedy a náhradu mzdy rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 119/93 z 9. apríla 1999, ktorým ich návrh zamietol. O odvolaní sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 515/99 z 8. decembra 1999, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený. Z doložky právoplatnosti vyznačenej na označenom rozsudku okresného súdu vyplýva, že nadobudol právoplatnosť 24. januára 2000 (v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu).

Z preskúmaného spisu ústavný súd ďalej zistil, že 23. februára 2000 podali sťažovatelia proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 515/92 z 8. decembra 1999 dovolanie najvyššiemu súdu z dôvodov uvedených v sťažnosti. Najvyšší súd listom sp. zn. Ncv 62/2000 zo 6. marca 2000 postúpil ich dovolanie na ďalší procesný postup okresnému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 5 C 119/93 uložil sťažovateľom zaplatiť súdny poplatok za dovolanie, a zároveň zaslal dovolanie na vyjadrenie odporcovi. Následne bol spis predložený na rozhodnutie o dovolaní najvyššiemu súdu, ktorému bol doručený 8. júna 2000.

Uznesením sp. zn. 5 Cdo 57/2000 z 27. júna 2000 najvyšší súd dovolanie sťažovateľov po zistení, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Toto uznesenie došlo okresnému súdu 20. júla 2000, a ten ho (zrejme omylom) doručil 7. augusta 2000 právnej zástupkyňi sťažovateľov, ktorá ich zastupovala v pôvodnom konaní. V spisovom materiáli nie je vykázané doručenie právnenému zástupcovi sťažovateľov, ktorý ich zastupoval v dovolacom konaní.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosti sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí bez ich prítomnosti a preskúmal ich zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov“ (napr. IV. ÚS 59/03).

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd pri skúmaní porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje aj to, či u sťažovateľov objektívne ide o odstránenie právnej neistoty v ich veciach, pretože len v takom prípade možno uvažovať o porušení tohto základného práva.

Ako už bolo uvedené, 23. februára 2000 podali sťažovatelia najvyššiemu súdu dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 515/92 z 8. decembra 1999 z dôvodov uvedených v sťažnosti. Najvyšší súd listom sp. zn. Ncv 62/2000 zo 6. marca 2000 postúpil dovolanie sťažovateľov na ďalší procesný postup okresnému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 5 C 119/93 uložil sťažovateľom zaplatiť súdny poplatok za dovolanie, a zároveň zaslal dovolanie na vyjadrenie odporcovi. Spis bol 8. júna 2000 predložený na rozhodnutie o dovolaní najvyššiemu súdu.

Uznesením sp. zn. 5 Cdo 57/2000 z 27. júna 2000 najvyšší súd dovolanie sťažovateľov po zistení, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Toto uznesenie došlo okresnému súdu 20. júla 2000, a ten ho (zrejme nedopatrením) doručil 7. augusta 2000 právnej zástupkyňi sťažovateľov v pôvodnom, nie dovolacom konaní.

Z tohto výsledku dovolacieho konania vyplýva, že právna neistota sťažovateľov v ich veciach bola odstránená už rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 515/92 z 8. decembra 1999, a nie až uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania ako neprípustného opravného prostriedku.

Z týchto zistení ústavný súd uzavrel, že sťažovateľom nešlo uplatnením nároku na ochranu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy o odstránenie stavu právnej neistoty, pretože k nemu v skutočnosti došlo, ale len o uplatnenie formalistického prístupu k právoplatnému skončeniu, a aj to iba dovolacieho konania, ktoré však bolo vyvolané neprípustným opravným prostriedkom. Preto ich sťažnosť je zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd ešte pripomína, že sťažovatelia sa mohli o obsahu citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu dozvedieť kedykoľvek po 27. júni 2000 (t. j. od dátumu jeho vydania), ak by boli buď oni, alebo ich právny zástupca vyvíjali minimálnu mieru potrebnej starostlivosti o priebeh ich vecí v dovolacom konaní. Takáto možnosť je priamo predvídaná oprávnením sťažovateľov, ako aj ich právneho zástupcu nahliadať do súdneho spisu (§ 44 ods. 1 OSP). Ak tak neurobili, nemôžu argumentovať tým, že im nie je známe, aké procesné úkony boli v predmetnom konaní od marca 2000 (t. j. od vydania uznesenia, ktorým boli vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku) urobené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júla 2004